

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.525 van 27 juni 2002
in de zaak A. 116.587/VII-25.697.**

In zake : MarcVANDUEREN,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat Ph. DECLERCQ,
 kantoor houdende te LEUVEN,
 Tiensesteenweg 271

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van
VLAAMS-BRABANT

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Marc VANDUEREN op 8 februari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 6 december 2001 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep dat omwonenden hebben ingesteld tegen het besluit van 26 juni 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bekkevoort houdende het verlenen aan verzoeker van de vergunning voor de exploitatie van een hondenpension, gelegen aan de Struikstraat 91 te Bekkevoort, gegrond wordt verklaard, het beroepen besluit opgeheven en de gevraagde vergunning wordt geweigerd;

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde partij op dezelfde datum heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van hetzelfde besluit;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON, op grond van artikel 94 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON, op grond van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2002, houdende bevel tot neerlegging van de verslagen en oproeping van de partijen om te verschijnen op 6 juni 2002;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan partijen;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BUYSE die, loco advocaat Ph. DECLERCQ verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat K. VAN ALSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 29 oktober 2000 dient Marc VANDUEREN bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bekkevoort een aanvraag in voor de exploitatie van een hondenpension bestaande uit 28 hokken, gelegen aan de Struikstraat 91 te Bekkevoort.

1.2. Met een besluit van 26 juni 2001 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bekkevoort de gevraagde vergunning.

1.3. Het echtpaar LAENEN-BECKERS, dat vlak naast de geplande exploitatie woont, tekent op 23 augustus 2001 bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant beroep aan tegen deze vergunning.

In het beroepschrift wordt gewezen op de intrinsieke hinderlijkheid van een hondenpension. Concreet wordt gewag gemaakt van lawaaihinder, verstoring van de nachtrust, reukhinder, veiligheidsrisico's, een vermindering van de lichtinval (door het optrekken van een muur van 4,5 meter hoog) en verkeersoverlast.

1.4. In het kader van de beroepsprocedure wordt advies uitgebracht door :

- a) de Vlaamse Milieumaatschappij op 4 oktober 2001 : gunstig voor het lozen van huishoudelijk afval water en bedrijfsafvalwater in de openbare riolering.
- b) de afdeling milieuvergunningen op 8 oktober 2001 : het beroepen vergunningsbesluit bevestigen.

Het adviesverlenend bestuur ziet in de door de beroepindieners geformuleerde bezwaren geen reden tot weigering van de gevraagde vergunning, zoals blijkt uit de hiernavolgende evaluatie van het beroepschrift :

"Argumenten 1 en 2.

De beroeper klaagt over mogelijk geluidshinder en nachtlawaai afkomstig van het hondenpension. Lawaaihinder kan een probleem zijn bij het houden van honden. De dieren worden hier in afzonderlijke afgesloten hokken gehouden. Het gebouw met de hokken bevinden zich op een 12 m van de dichtstbijzijnde woning zijnde het woonhuis van de klager. In de twee gevels naar de klager toe zijn geen openingen aanwezig. De klager is dus iets afgeschermd van het geblaf van de honden.

De dieren worden ook het 's nachts binnen gehouden.

Uit dit alles mag men besluiten dat het geblaf van de honden vermoedelijk beperkt blijft tot de normale burenhinder en de inrichting de relatieve (nacht)rust van de landelijke omgeving niet in het gedrang brengt.

Bij mijn plaatsbezoek was het onmogelijk om het terrein van de beroeper te betreden wegens een loslopende agressieve hond die onmogelijk door de vrouw van de klager in bedwang kon worden gehouden. Via een gesloten hek en in het bijzijn van de blaffende hond werd een kort gesprek gevoerd in verband met de geuite klachten. Ik ben dan ook van oordeel dat de eigenaar van de agressieve hond met deze argumenten geen beroep kan doen om de vergunning te laten intrekken.

Argument 3

Aan een eventueel geurprobleem, voor zover het een echt probleem zou kunnen zijn, kan in elk geval verholpen worden door het nemen van enkele afdoende maatregelen. De mogelijke geurhinder kan zeker nooit van die aard zijn en gelet op de minimale ruimtelijke scheiding van ca. 12 m tussen de hondenrennen en de woning van de klager dat ze de intrekking van de vergunning kan rechtvaardigen.

Argument 4

Er kan gemeld worden dat de geplande verblijven voldoende veilig zijn en dat het risico op ontsnappen gerelativeerd moet worden. Het lijkt (dat) de aangehaalde onveiligheid op zijn minst overdreven is.

Het aangehaalde argument heeft o.a. ook betrekking op het verleden en niet op de geplande inrichting.

Argument 5

Dit argument is een stedenbouwkundig aspect en maakt geen deel uit van deze vergunningsaanvraag. Rekening houdende met de oriëntering van het geplande gebouw en de ligging van het woonhuis van de klager kan er gesteld worden dat de aangehaalde hinder te verwaarlozen is.

Argument 6

Beroeper stelt dat met de komst van het hondenpension de verkeersdrukte op de servitudenweg zal toenemen. Vanzelfsprekend trekt de zaak klanten aan die met de wagen zullen komen. De inrichting zelf is vlot bereikbaar vanaf de straat. Er is voldoende parking voorzien op het eigen perceel om geen hinder te veroorzaken op de toegangsweg naar het achterliggend perceel. In elk geval draagt de exploitant van het hondenpension geen verantwoordelijkheid voor het rijgedrag van de bezoekers.

Het verkeer op de openbare weg is een publiek gebeuren dat buiten de beoordelingssfeer van een milieuvergunning valt en geen afdoend argument ter bestrijding van een vergunning.

Samengevat mag gesteld worden dat voor zover de aangevoerde argumenten daadwerkelijk betrekking hebben op de inrichting, zij geen redenen bevatten om de aangevraagde uitbating in het gedrang te brengen of de milieuvergunning in te trekken".

- c) de gezondheidsinspectie Vlaams-Brabant op 26 oktober 2001 : ongunstig over de aanvraag om redenen die verband houden met mogelijke lawaaihinder en verstoring van de nachtrust.

Terzake wordt in voormeld advies het volgende gesteld :

“+ Vooreerst toont de ervaring aan dat het inderdaad zo is dat hondenkennels regelmatig vastgestelde lawaaihinder veroorzaken voor omwonenden. Uiteraard speelt het aantal dieren een grote rol. Volgens informatie ingewonnen bij de milieuambtenaar zouden in de kennel zeker een vijftigtal honden worden ondergebracht. Dit aantal kan als niet onaanzienlijk worden beschouwd.

+ Lawaai kan reeds bij een betrekkelijk geringe intensiteit, leiden tot een verstoring van de hersengolven, met name van de alfa golven die karakteristiek zijn voor een toestand van rust en ontspanning. Uiteindelijk leidt een dergelijke verstoring tot verlies van het concentratievermogen, prikkelbaarheid en slapeloosheid. Van de talrijke invloeden van lawaai op de mens kan, in dit dossier, tenminste de invloed op de slaap worden weerhouden.

+ De gezondheidsinspectie meent dat deze inrichting op regelmatige tijdstippen oorzaak zal zijn van overdreven geluidshinder niet alleen gedurende de dag maar ook gedurende de nacht (nachtlawaai is altijd strafbaar volgens artikel 43 1 van het Wetboek van Strafrecht)".

- d) de provinciale milieuvergunningscommissie op 7 november 2001 : het beroep niet inwilligen en het beroepen vergunningsbesluit bevestigen.

In voormeld advies worden de bezwaren van de beroepindieners als volgt geëvalueerd :

"1. De beroeper klaagt over mogelijke geluidshinder en nachtlawaai afkomstig van het hondenpension.

De dieren worden in afzonderlijke afgesloten hokken gehouden. Het gebouw met de hokken bevindt zich op ong. 12 m van de dichtstbij gelegen woning zijnde het woonhuis van de beroepindiener. In de twee gevels naar de beroepindiener toe zijn geen openingen aanwezig. De opening (lichtinval) van de hokken is naar een binnenkoer gericht (zie ook toelichting door exploitant).

De dieren worden tevens 's nachts binnengehouden.

Volgens art. 4 van de bijzondere vergunningsvoorwaarden opgelegd door het College mogen er geen hokken voor honden op het buitenterrein worden voorzien. Ook mogen er geen activiteiten uitgevoerd worden die risico inhouden op lawaaihinder, voor 7 u 's morgens en na 19 u 's avonds.

Bijgevolg zal het geblaf van de honden beperkt blijven tot de normale burenhinder en zal de inrichting de nachtrust van de omgeving niet in het gedrang brengen.

2. Er is een ruimtelijke scheiding van ca. 12 m tussen de hondenrennen en de woning van de klager. Bovendien zijn de hokken zo georiënteerd (zie boven) dat de mogelijke geurhinder binnen het eigen domein blijft.

In art. 6 van de bijzondere vergunningsvoorwaarden opgelegd door het College is bepaald dat ramen moeten gesloten blijven tenzij ze een functie hebben van luchtverversing.

Een goede algemene hygiëne (vandaar dat de speelweide uitgevoerd is in wit zand) zal ook de geurhinder beperken.

3. Het gevaar op ontsnappen van honden is klein gelet op de opbouw van de gebouwen rond een afgesloten binnenkoer en de bestaande beschutting.

4. Dit argument is een stedenbouwkundig aspect dat dient beoordeeld te worden in de procedure voor het bekomen van een bouwvergunning. De muur zal op generlei wijze de lichtinval in de woning van beroeper aantasten. Deze woning ligt immers op ong 12 m van de muur.

5. Beroeper stelt dat met de komst van het hondenpension de verkeersdrukte op de servitutenweg zal toenemen.

De inrichting is echter vlot bereikbaar vanaf de straat. Er is voldoende parking voorzien op het eigen perceel om geen hinder te veroorzaken op de toegangsweg naar het achterliggend perceel".

Voorts worden in dat advies de stedenbouwkundige en de milieuaspecten van de vergunningsaanvraag als volgt beoordeeld :

"De inrichting is volgens het gewestplan Aarschot - Diest (KB van 07.11.1978) gelegen in een woongebied met landelijk karakter (50 m zone langsheen de Struikstraat; daarachter ligt landschappelijk waardevol agrarisch gebied) waarvoor art. 5 en 6 van het KB van 28/12/72 betreffende de inrichting en toepassing van gewestplannen van toepassing is.

Conform bovengenoemd art. 5 en 6 dient beoordeeld te worden of de uitbating bestaande is met de bestemming woongebied en verenigbaar is met de omgeving.

De aanvraag betreft het verbouwen en uitbreiden van twee bestaande woningen tot een hondenpension met ééngezinswoning.

De omgeving is landelijk en relatief weinig bebouwd bestaande uit oude landbouwzetels. Het perceel met de geplande inrichting is ca. 32 are groot

en omvat twee woningen waarvan één wordt omgebouwd tot een hondenpension. Het hondenpension zelf bestaat uit een L- vorming gebouw omvattende een gelijkvloers en één verdieping met 14 hokken per bouwlaag (totaal 28 hokken voor de honden) en een verbouwde woning.

De aanvraag is derhalve verenigbaar met de omgeving.

De twee gevels met de raam- en deuropeningen van het nieuwe gebouw zijn gericht naar een afgesloten binnenkoer, de speelweide voor de honden, en de woning van de exploitant. Het gebouw met de hondenrennen wordt voldoende geïsoleerd om het verwarmingsverbruik te beperken. Deze warmteïsolatie is tevens ook een goede geluidsisolatie.

Het aantal bezoekers voor de rennen zelf is beperkt zodat de honden enkel lawaai zullen maken bij het voederen en de verzorging.

Links en rechts van het perceel liggen twee verharde privéwegen met erfdienstbaarheden. Eén van deze wegen verleent toegang tot een achterliggend perceel met een woning. Dit bebouwde perceel paalt met één zijde aan de tuin van het hondenpension. Het huis wordt bewoond door de indiener van het beroepsschrift.

Uit de hoorzitting, de evaluatie van het beroepsschrift en uit het verslag van het onderzoek blijkt dat de voorziene milderende constructiemaatregelen evenals de bijzondere vergunningsvoorwaarden opgelegd in het besluit van het College voldoende zijn om de hinder voor de omgeving tot een aanvaardbaar niveau te brengen zodat de uitbating bestaanbaar is met de planologische bestemming van het gebied".

Blijkbaar heeft de gezondheidsinspectie ter zitting van de provinciale milieuvergunningscommissie haar eerder, wegens mogelijke geluids-overlast, ongunstig advies laten varen rekening houdend met "de specifieke oriëntatie van het hondenpension rond een binnenkoer en het verbod van het gebruik van de speelweide van 19u tot 07 u (...) zodat er overdag noch 's nachts overmatige geluidshinder voor de omgeving zal zijn".

1.5. Met het bestreden besluit van 6 december 2001 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant wordt het beroep ingesteld tegen het besluit van 26 juni 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bekkevoort houdende het verlenen aan Marc VANDUEREN van de vergunning voor de exploitatie van een hondenpension gegrond verklaard, het beroepen besluit opgeheven en de gevraagde vergunning geweigerd;

2. Kennelijke gegrondheid van het annulatieberoep

2.1. Overwegende dat de verzoeker als eerste middel aanvoert :

"EERSTE MIDDEL, genomen uit de schending van art. 50, 3°, b) van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning (VLA-

REM I) en art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de formele motiveringsplicht;

DOORDAT het bestreden besluit in strijd met de adviezen van alle geraadpleegde instanties en tegen de eigen motivering in het beroep inwilligt en de vergunning weigert op basis van de korte en enigmatische overweging : 'Het risico op hinder is te groot. Er is geen garantie dat zich, door de honden, geen hinderlijke toestanden kunnen voordoen', zonder dat de afwijking van de in het besluit opgenomen gunstige adviezen en overwegingen op enige wijze wordt gemotiveerd, laat staan verklaard of verantwoord.

TERWIJL art. 50, 3°, b) van VLAREM I bepaalt dat de uitspraak van de bestendige deputatie over het beroep een gemotiveerde uitspraak moet bevatten over de aanspraken en bezwaren die door de indieners van het beroep werden gesteld.

EN TERWIJL artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen resp. bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en deze motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

EN TERWIJL de formele motiveringsplicht inhoudt dat de juridische en feitelijke overwegingen waarop de beslissing steunt expliciet dienen te worden vermeld op dergelijke wijze dat zij kenbaar en begrijpbaar zijn";

dat hij, na een uitvoerige toelichting bij zijn middel, concludeert :

"Alle bovenstaande vaststellingen, onderzoeksresultaten en adviezen, die unaniem en zeer affirmatief gunstig zijn, zouden onvermijdelijk en logischerwijze moeten leiden tot het besluit dat de inrichting geen onaanvaardbare hinder zal veroorzaken en verenigbaar is met de omgeving, zoals ook vermeld in het (ontwerp)besluit.

Op onbegrijpelijke en onverklaarbare wijze neemt de Bestendige Deputatie dan toch zonder opgave van redenen het diametraal tegengestelde besluit dat het 'risico op hinder te groot is' en 'er geen garantie is dat zich geen hinderlijke toestanden kunnen voordoen'.

Het is daarbij in de eerste plaats al niet duidelijk welke hinder en welke hinderlijke toestanden dan wel kunnen bedoeld zijn (geluidshinder, reukhinder, hygiënische hinder, verkeershinder, ... ?)

Nog minder is duidelijk waarom alle opgenomen adviezen en overwegingen, volgens dewelke er geen risico op onaanvaardbare hinder bestaat, dan foutief zouden zijn en waarom niettegenstaande al deze adviezen en overwegingen toch hinder moet worden verwacht.

Hierdoor is het voor verzoeker onmogelijk om uit te maken en te verifiëren op welke gronden en motieven de Bestendige Deputatie eigenlijk tot haar besluit is gekomen.

De formele motiveringsplicht moet de betrokkene toelaten de concrete redenen te achterhalen die het bestuur tot de beslissing hebben geleid (R.v.St. nr. 69.473, 6 november 1997, T.B.P. 1998, 613).

De motiveringsplicht heeft tot doel aan de betrokkene een zodanig inzicht te geven, dat deze in staat is met kennis van zaken te beslissen of het zin heeft die beslissing al dan niet in rechte aan te vechten (R.v.St. (9e k) nr. 90.226, 16 oktober 2000, R.W. 2000-01, 1309, noot POPELIER).

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht opgelegd door de Wet Motivering Bestuurshandelingen is erin gelegen dat de betrokken bestuurde in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet

kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen. Het is noodzakelijk doch voldoende dat de beslissing duidelijk de fundamentele redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd en de in beroep verdedigde stellingen niet worden aangenomen. (R.v.St. nr. 88.476, 29 juni 2000, T.M.R. 2000 (verkort), 508).

Wanneer de overheid de vergunning weigert in belangrijke mate op basis van een zeer algemene overweging, zonder enige precisering of detaillering, niettegenstaande het feit dat de aanvrager in zijn aanvraag en in zijn beroepschrift een aantal maatregelen en installaties had opgesomd die milieuhinder moeten voorkomen of beperken, is het middel dat op de schending van de formele motiveringsplicht steunt, gegrond (R.v.St. nr. 50.366, 24 november 1994, Arr. R.v.St. 1994).

De Bestendige Deputatie schiet dan schromelijk tekort in haar formele motiveringsplicht door de eigenlijke motieven voor haar besluit niet of niet voldoende te expliciteren of kenbaar te maken";

2.2. Overwegende dat de motivering van het bestreden besluit eerst de bovenvermelde adviezen vermeldt, en de adviezen van de afdeling gezondheidszorg en van de provinciale milieuvergunningscommissie citeert, om vervolgens te stellen :

"Gelet op het verslag van Jean-Pol OLBRECHTS, lid van de bestendige deputatie.

Het risico op hinder is te groot. Er is geen garantie dat zich, door de honden, geen hinderlijke toestanden kunnen voordoen.

Er bestaat bijgevolg aanleiding toe het beroep in te willigen, de bestreden beslissing van het CBS van Bekkevoort op te heffen en aan dhr. Marc VANDUEREN de vergunning te weigeren";

2.3. Overwegende dat de verwerende partij ter terechtzitting aanvoert dat deze motivering weliswaar summier is, doch voldoende;

2.4. Overwegende dat het middel kennelijk gegrond is om de volgende redenen :

2.4.1. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is gelegen in de beschouwing dat de betrokken bestuurde in de hem aanbelangende beslissing zelf, de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, onder meer opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

In het licht van de formele motiveringsvereiste is het noodzakelijk dat de beslissing de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit

kan worden afgeleid waarom de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd.

2.4.2. In casu heeft de provinciale milieuvergunningscommissie over het door omwonenden ingestelde beroep advies uitgebracht en heeft zij geadviseerd om dat beroep ongegrond te verklaren en de beroepen milieuvergunning te bevestigen, op grond van de samenvattende overweging dat “uit de hoorzitting, de evaluatie van het beroepschrift en uit het verslag van het onderzoek blijkt dat de voorziene milderende constructiemaatregelen evenals de bijzondere vergunningsvoorwaarden opgelegd in het besluit van het College voldoende zijn om de hinder voor de omgeving tot een aanvaardbaar niveau te brengen”.

2.4.3. Door de bovenvermelde vaststellingen van het verslaggevend lid van de bestendige deputatie wordt geenszins tot uitdrukking gebracht waarom, rekening houdend met de concrete elementen van het dossier, die zowel in het advies van de afdeling milieuvergunningen evenals in het advies van de provinciale milieuvergunningscommissie zijn aangebracht, de hinderlijkheid van de inrichting niet tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt.

In het bestreden besluit wordt niet aangegeven welke "hinderlijke toestanden" de verwerende partij bij het nemen van het bestreden besluit concreet op het oog had.

Dit klemmt des te meer nu vastgesteld moet worden dat met betrekking tot het risico op overdreven geluidshinder, waarvan toch aangenomen mag worden dat het, gezien de aard van de inrichting, het belangrijkste bezwaar van de beroepindieners vormde, de provinciale milieuvergunningscommissie tot het besluit is gekomen dat "het geblaf van de honden beperkt (zal) blijven tot de normale burenhinder en (...) de inrichting de nachtrust van de omgeving niet in het gedrang brengt".

In het bestreden besluit wordt niet ingegaan op de in voornoemd advies naar voor gebrachte gunstige elementen, die nochtans zeer belangrijk en pertinent zijn voor de beoordeling van de in het geding zijnde vergunningsaanvraag.

De bovenstaande, uiterst beknopte beschouwing, kan dan ook kennelijk niet als een afdoende motivering worden aangemerkt;

3. De vordering tot schorsing

Overwegende dat het kennelijk gegrond bevinden van het eerste middel leidt tot de vernietiging van het bestreden besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van dat besluit geen voorwerp meer heeft en dienvolgens moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 6 december 2001 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep dat omwonenden hebben ingesteld tegen het besluit van 26 juni 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bekkevoort houdende het verlenen aan MarcVANDUEREN van de vergunning voor de exploitatie van een hondenpension, gelegen aan de Struikstraat 91 te Bekkevoort, gegrond wordt verklaard, het beroepen besluit opgeheven en de gevraagde vergunning wordt geweigerd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 4

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op 175 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig juni tweeduizend en twee, door :

de H.	R. STEVENS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

R. STEVENS.